

Ένας Άγιος «Τρελλο-Γιάννης» Μέσα Στην Καρδιά Της Αθήνας

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)



Η κατά Χριστόν σαλότητα,

αποτελούσε ως γνωστό πάντοτε ένα από τα πιο όμορφα κεφάλαια στο πολυάριθμο Συναξάρι των Αγίων μας στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Ένα λιθαράκι επιπλέον σ' αυτό το κεφάλαιο αποτελεί και η ιστορία που μας αφηγήθηκε ένας ταπεινός λευίτης του ευαγγελίου, που ζει στα ευλογημένα βουνά των Αγράφων.

Η αφήγηση του αφορούσε έναν σύγχρονο κατά Χριστό σαλό, που έζησε σε μία από τις απρόσωπες, απρόσιτες και αποξενωμένες γειτονιές της Αθήνας.

Ο τρελό -Γιάννης, αυτόν αφορά η αφήγηση του, ζούσε σε μία φτωχική γκαρσονιέρα που κληρονόμησε από τη μητέρα του σε μία πολυκατοικία 20 συνολικά διαμερισμάτων. Εργαζόταν στο φούρνο της γειτονιάς του και έπιανε δουλειά ξημερώματα. Από το φούρνο που εργαζόταν συνήθιζε να γεμίζει δυό σακούλες με ψωμιά και κουλούρια καθημερινά και έτρεχε να τα μοιράσει σε γέροντες, γερόντισσες και φοιτητές στη γειτονιά του.

«Να είπα να σας φέρω λίγο ζεστό ψωμί, δώρο του κυρ -Αποστόλη του φούρναρη για να τον μνημονεύετε στις προσευχές σας», έλεγε. Η αλήθεια ήταν ότι ο τρελό -Γιάννης διέθετε κάθε μήνα ένα μεγάλο μέρος του μισθού του για την τροφοδοσία

σε ψωμί των φτωχών της γειτονιάς του. Στον κυρ-Αποστόλη έλεγε πως εξυπηρετεί λίγους φίλους αρρώστους και πως τάχα πληρώνεται για αυτό...

Πώς γνώριζε όμως, τους φτωχούς της γειτονιάς του;

Είχε λοιπόν τη συνήθεια να χτυπά αδιάκριτα τα κουδούνια όχι μόνο της πολυκατοικίας του αλλά και των διπλανών πολυκατοικιών. Αυτοσυστηνόταν σ' όλους και τους ρωτούσε αν χρειάζονταν κάτι να τους εξυπηρετήσει. «Πως ξημερώσατε σήμερα; Μήπως έχει προκύψει κανένα πρόβλημα και μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; Τα παιδιά σας πως πάνε;»

Στην αρχή κάποιοι τον απόπερναν. Άλλοι του έκλειναν κατάμουτρα την πόρτα αρνούμενοι να του μιλήσουν, φανερά ενοχλημένοι από την απροσδόκητη παρουσία του. Άλλοι όμως περίμεναν τον τρελό -Γιάννη για να ακούσουν, όπως έλεγαν καμιά κουβέντα καλή. Τελικά τους έμαθε όλους, γνώριζε τις ιδιοτροπίες αλλά και στοιχεία του χαρακτήρα τους.

Τα βράδια συνήθιζε ο τρελό -Γιάννης να αποσύρεται στο φτωχικό σπίτι του και προσευχόταν. Του άρεσε να διαβάζει δυνατά το Ψαλτήριο για να φεύγουν, όπως είπε, σε κάποιον που τον ρώτησε, τα κακούδια (δαιμόνια), από τη γειτονιά...

Το διάβαζε τόσο δυνατά που κάποιος νεοφερμένος νοικάρης που δεν τον ήξερε καλά μια ημέρα κάλεσε την Αστυνομία διαμαρτυρούμενος για διατάραξη ησυχίας! Ακόμη καθημερινά ο σαλός λιβάνιζε ξεκινώντας από τον τελευταίο όροφο μέχρι και κάτω, σέ όλα τα διαμερίσματα. Και τις αυλές έβγαине και λιβάνιζε. Και όταν κάποιος ήταν άρρωστος τον επισκεπτόταν και αφού τον λιβάνιζε και τον σταύρωνε του διάβαζε συλλαβιστά με τα λίγα κολλυβογράμματα που γνώριζε την καθολική επιστολή του Ιακώβου... «Εύχεσθε υπέρ αλλήλων ίνα ιαθήτε» τους έλεγε. Τους παρότρυνε να εξομολογηθούν και να κοινωνήσουν για να γίνουν καλά από το μεγάλο γιατρό, τον Χριστό μας...

Δεν ήταν λίγες μάλιστα οι φορές που γυρνώντας από τον φούρνο έπαιρνε τη σκούπα και σκούπιζε την πολυκατοικία για να είναι όπως έλεγε καθαρή.

Του άρεσε να παρεμβαίνει χαμογελώντας σ' αυτούς που συνήθιζαν να καυγαδίζουν για τα πολιτικά κόμματα δημοσίως στα καφενεία (παλαιότερα υπήρχαν μεγάλοι καυγάδες για τα κόμματα).

-«Αχ βρε εσείς γιατί υπολογίζετε και στηρίζεσθε σε τενεκέδες και κύμβαλα. Να παρακαλάτε αντί να τσακώνεστε να μας στείλει ο Θεός ένα Δαυίδ για βασιλιά. Αυτός έλυσε τα προβλήματα γιατί μάτωναν τα γόνατά του στην ικεσία και στην προσευχή. Οι δικοί σας οι έξυπνοι τι κάνουν; Ικετεύουν μόνο για μίζες και γίνονται ένα με τη διαφθορά... Σας περνούν για χαζούς και σας κοροϊδεύουν», συνήθιζε να

τους λέει.

-Φύγε μωρέ τρελοΓιάννη, απαντούσαν εκείνοι και για να τον αποφύγουν τον έστελναν για κανένα θέλημα. Εκείνος πάντα τους έλεγε «μην ελπίζετε στους άρχοντες. Να έχετε μόνο την ελπίδα σας στο Θεό».

Μία ημέρα ο τρελό -Γιάννης δεν πήγε στη δουλειά. Ο κυρ-Αποστόλης ο φούρναρης ανησύχησε. Ποτέ δεν είχε λείψει. Έστειλε λοιπόν κάποιον στο σπίτι του. Πριν φθάσει σ' αυτό τον βλέπει το σαλό με ένα φτυάρι να έχει ανοίξει τα φρεάτια και να τα καθαρίζει από τα χώματα και τις ακαθαρσίες.

-«Βρε συ ντιπ- για ντιπ ζουρλάθηκες;» του λέγει. «Ο κυρ -Αποστόλης σε περιμένει στο φούρνο και εσύ καθαρίζεις φρεάτια; Μήπως νομίζεις πως θα σε προσλάβουν έτσι στο Δήμο;». Εκείνος απάντησε.

-«Ψάχνω να βρω από το πρωί δυό κατοστάρικα που έχασα. Αλλά δεν θυμάμαι σε ποιό από τα πέντε φρεάτια έπεσαν και έτσι τα άνοιξα όλα. Και μια που τ' άνοιξα είπα να βγάλω και τις βρωμιές και να τα καθαρίσω», είπε χαμογελώντας ο σαλός. «Τράβα λοιπόν πες στον κυρ -Αποστόλη πως θα δουλέψω πιο πολύ αύριο για να συμπληρώσω τις ώρες, Δύο κατοστάρικα είναι αυτά... Δεν είναι παίξε -γέλασε», είπε.

Ποιός είδε τον φούρναρη τότε και δεν τον φοβήθηκε. Μόλις έμαθε τα καμώματα του σαλού απειλούσε να τον διώξει. Μετά πέντε ώρες ο Γιάννης ο σαλός είχε ολοκληρώσει την εργασία του και αποσύρθηκε ικανοποιημένος στο σπίτι του.

-«Τα βρήκες βρε συ τα κατοστάρικα; Τον περιέπαιξε ο μπακάλης. «Να πας στο Δήμαρχο να σου τα δώσει, που του καθάρισες τα φρεάτια» του είπε γελώντας.

Το απόγευμα όμως της ίδιας ημέρας, ο ουρανός

σκοτείνιασε...

Μαύρα σύννεφα απλώθηκαν απειλητικά. Βροντές και αστραπές και μία καταρρακτώδης βροχή άρχισε να πέφτει. Οι δρόμοι μετατράπηκαν σε ποτάμια παρασύροντας ότι βρήκαν στο διάβα τους ακόμη και αυτοκίνητα. Στον ευρύτερο Δήμο της περιοχής σημειώθηκαν πολλές καταστροφές. Πλημμύρισαν σπίτια, καταστήματα, αποθήκες. Χάθηκαν περιουσίες. Η πυροσβεστική δεν προλάβαινε να αντλήσει ύδατα.

Ο δήμαρχος έκανε μία περιοδεία την επόμενη ημέρα για να διαπιστώσει προσωπικά τις ζημιές. Όλοι οι δημότες διαμαρτύρονταν για τα βουλωμένα φρεάτια. Πήγε και στη γειτονιά του τρελο -Γιάννη. Εκεί δεν υπήρχε ζημιά. Ο μπακάλης που τον είδε

του είπε:

«Δήμαρχε, να πας να ευχαριστήσεις τον τρελο -Γιάννη που σήμερα από το πρωί καθάριζε τα φρεάτια. Μας έσωσε η τρέλα του σαλού που έψαχνε να βρει τα δύο κατοστάρικα που έχασε» πρόσθεσε.

Αλλά και ο φούρναρης είπε τα ίδια στον Δήμαρχο. «Ευτυχώς που ο τρελός δήμαρχε καθάρισε τα φρεάτια όμβριων υδάτων γιατί αλλιώς θα είχαμε πνιγεί με τέτοια βροχή. Μας γλύτωσε η τρέλα του από τα χειρότερα».

-«Να που χρειάζονται και οι τρελοί», είπε χαμογελώντας ο δήμαρχος.

Ο σαλός κατά Χριστόν Ιωάννης συνήθιζε να ντύνεται φτωχικά. Έτσι όπως τον έβλεπαν πολλοί τον λυπόντουσαν και του έδιναν χρήματα. Πάρε βρε τρελέ να αγοράσεις κανένα παντελόνι και κανένα πουκάμισο να φορέσεις. Εκείνος τους ευχαριστούσε. Έβαζε τα χρήματα σε φακέλους, συμπλήρωνε και από το μισθό του και πήγαινε κρυφά και τα πετούσε κάτω από τις πόρτες αυτών που είχαν ανάγκη.

Όταν πήγαινε στο σούπερ -μάρκετ συνήθιζε να ψωνίζει πράγματα αλλόκοτα. «Έβαζε στο καλάθι λ.χ. ακόμη και πράγματα γυναικεία, που προκαλούσαν γέλια στις κοπελιές του ταμείου. Ο ιδιοκτήτης του σούπερ-μάρκετ τον λυπόταν και είχε δώσει εντολή να του παίρνουν τα μισά χρήματα από την συνολική αξία».

Μία ημέρα κίνησε την περιέργεια σε κάποιον να δει τι τα κάνει ο σαλός τόσα ψώνια. Έτσι κρυφά μια ημέρα τον παρακολούθησε. Εκείνος πήγε σε μία απόμακρη γωνιά της μικρής πλατείας για να μην τον βλέπουν και άρχισε να χωρίζει τα ψώνια. Εν συνέχεια άρχισε να χτυπά, όπως συνήθιζε τα κουδούνια και να αφήνει έξω από την πόρτα τις τσάντες με τα ψώνια.

«Τα γυναικεία είδη που ψωνίζε τα πήγαινε σε μία φτωχή φοιτήτρια, την Κατερίνα, παιδί πολύτεκνης οικογένειας, που είχε μεγάλη ανάγκη».

Όλοι στη γειτονιά την ημέρα της εκδημίας του, πριν από οχτώ χρόνια, είχαν να εξιστορήσουν και από μία αφήγηση για τα «καμώματα» του τρελού. Ο Αναστάσιος, ο διαχειριστής στην πολυκατοικία που έμενε ο σαλός άρχισε να μιλά για την αγάπη που είχε στην Εκκλησία.

Πήγαινε σχεδόν καθημερινά στο ναό. Τις Κυριακές έφθανε ακόμη και πριν από τον Παπά. Άναβε το κερί του, προσκυνούσε τις αγίες εικόνες και έπαιρνε τη θέση του μπροστά από την είσοδο του ναού κάνοντας τον ζητιάνο. Ότι χρήματα μάζευε, όπως μου αποκάλυψε ο παπάς, πήγαινε κρυφά και τα έβαζε στο παγκάρι υπέρ των φτωχών και των γερόντων.

Μία ημέρα η νεωκόρος τον είδε και νόμιζε ότι ήθελε να το κλέψει. Έτρεξε γρήγορα και ειδοποίησε τον παπά. «Παπά ο τρελο- Γιάννης βάζει χέρι στο παγκάρι» του είπε. Ο παπάς προχώρησε τότε με προσοχή και κοίταξε κρυφά. Είδε τον σαλό να βγάζει χρήματα από τις τσέπες του και να τα ρίχνει στο παγκάρι.

-Τι κάνεις εκεί βρε τρελέ; του φωνάζει. Και εκείνος του απαντά. «Να πάτερ μου τρύπησε η τσέπη μου και για να μην μου πέσουν και τα χάσω τα ρίχνω μέσα για να τα φυλάει η Παναγιά μας και να τα δώσει σε πιο φτωχούς από μένα»!

Σώζει μιά γυναίκα από το θανάσιμο αμάρτημα τής μοιχείας...

Η Νικολέττα στη συνέχεια τραβώντας μια δυνατή ρουφηξιά καφέ πήρε το λόγο...

«Ένα σούρουπο, είπε, πριν από 10 ίσως και παραπάνω χρόνια, είδα έναν νεαρό να περιφέρεται περίεργα στη γειτονιά μας. Τον παρατηρούσα γιατί τον πέρασα για κλέφτη. Ξαφνικά βλέπω τον τρελο-Γιάννη να βγαίνει από το σπίτι του φουριόζος και με γοργό βήμα να κατευθύνεται τη μοναδική μονοκατοικία της γειτονιάς, όπου έμενε τότε με ενοίκιο μία οικογένεια τετραμελής.

Στρογγυλοκάθησε ο τρελός μπροστά στα σκαλοπάτια της αυλόπορτας και άρχισε να ψέλνει δυνατά ύμνους της Παναγίας. Του άρεσε να λέει «το αγνή Παρθένε...»

Πέρασαν σχεδόν δυό ώρες και ο τρελός συνέχιζε να ψέλνει. Βγήκα έξω και του είπα να σταματήσει. Τότε είδα τον νεαρό να απομακρύνεται βιαστικά. Ο σαλός σηκώθηκε και μπήκε στην μονοκατοικία. Από περιέργεια πήγα να δω τι συμβαίνει. Ο νους μου δεν σας κρύβω πως πήγε στο κακό. Χτύπησα το κουδούνι και η κοπέλα, μου άνοιξε.

Ο τρελο-Γιάννης καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας και έτρωγε κάτι που του είχε σερβίρει η κοπέλα. Δίπλα του στεκόταν ο πεντάχρονος γιος της. Απευθυνόμενος στο παιδάκι ο σαλός άρχισε να του λέει πως μία από τις δέκα εντολές του Θεού είναι αυτή που λέει «ου μοιχεύσεις».

-«Ξέρεις Γιωργάκη μου ότι η μοιχεία δεν είναι αρεστή στο Θεό. Η μοιχεία ανοίγει μιά πύλη στο Σατανά που μπαίνει στο σπίτι και αλωνίζει. Χαλούν τότε οι οικογένειες και οι ασθένειες και ο πόνος και το μίσος μπαίνουν από τα παράθυρα

και διώχνουν την ευλογία του Θεού που έδωσε με το μυστήριο του γάμου. Η γυναίκα και ο άνδρας, όπως είναι ο μπαμπάς και η μαμά με το γάμο Γιωργάκη μου γίνονται μία σάρκα, ένα σώμα. Με τη μοιχεία είναι σαν να κόβεις το χέρι σου».

Δεν σας κρύβω πως θύμωσα πολύ...

-«Τι λες βρε αθεόφοβε στο παιδάκι; Για συμμαζέψου...» είπα. Η κοπέλα τότε έβαλε τα κλάματα και μου είπε με αναφιλητά. «Για μένα τα λέει, άστον μην τον αποπαίρνεις...»

Ο τρελό - Γιάννης όμως έφυγε βιαστικά και η κοπέλα τότε μου εξομολογήθηκε πως σκόπευε να απατήσει τον άνδρα της με έναν νεαρό που γνώρισε σε μία καφετέρια που είχε πάει με μία φίλη της να πιεί καφέ. Της είπα πως ο νεαρός θα τη συναντούσε στο σπίτι της, εκμεταλλευόμενος την απουσία του άνδρα της που είχε πάει για δουλειές στην επαρχία αλλά ο Θεός τη φύλαξε και δεν ήρθε. Γλύτωσα από μεγάλο κακό Νικολέτα μου. Θα χαλούσα την οικογένειά μου και το γάμο μου.

Όταν χτύπησε ο τρελο -Γιάννης νόμιζα πως ήταν ο νεαρός και δέν θα είχα τη δύναμη να τον διώξω...

Ευτυχώς, ο Θεός με γλύτωσε από μεγάλη αμαρτία...

«Ο σαλός σε προφύλαξε, τής είπα, γιατί ο νεαρός ήρθε αλλά στο σκαλοπάτι της εξώπορτας καθόταν επί ώρες ο σαλός ψέλνοντας καθώς σεργιανούσε έξω από την πόρτα σου ο νεαρός. Δεν τον άκουγες;» της είπα.

Είχα ακούσει, λέγει τότε ο φούρναρης, πως ο Γιάννης ήθελε από μικρός να γίνει παπάς. Όμως λίγο η κατοχή, λίγο ο εμφύλιος δεν κατάφερε να τελειώσει το σχολείο. Έμαθε μόνο να διαβάζει και να γράφει λίγο. Έτσι, όταν πήγε νεαρός ακόμη στον Επίσκοπο και του ζήτησε να τον κάνει παπά εκείνος τον απέτρεψε συστήνοντάς του να πάει πρώτα στο σχολείο.

Αλλά να, με όλα αυτά που λέτε αλλά και μ' αυτά που γνωρίζω και εγώ που τον είχα στο φούρνο μπορώ να πω πως ο Θεός μπορεί να μην τον έκανε παπά αλλά τον έχρισε Επίσκοπο στη γειτονιά μας. Τα τελευταία λόγια του κυρ- Αποστόλη χάθηκαν μέσα στους λυγμούς του και τα δάκρυά του...

Η μυστική ζωή τού τρελοΓιάννη...

Δάκρυα τότε κύλησαν και από πολλούς άλλους παριστάμενους. Όλοι ήθελαν να καταθέσουν τη δική τους μαρτυρία. Δύο κοπέλες παρατηρούσαν αμήχανα πιο απόμακρα. Στο πρόσωπό τους ζωγραφιζόταν έκδηλα ο θαυμασμός ανάμεικτος με το συναίσθημα της θλίψης. Κανείς εκ των παρευρισκομένων δεν τις γνώριζε και

όλοι αναρωτιόντουσαν να μάθουν ποιες ήταν...

Ο κυρ Αναστάσης πίστεψε πως θα συνδέονταν με κάποια συγγένεια και ως διαχειριστής που ήταν πήρε την πρωτοβουλία και τις ρώτησε αν είχαν κάποια σχέση με τον εκδημήσαντα προς Κύριον, αδελφό Ιωάννη...

Η πιο εύσωμη τότε, αφού σκούπισε τα δάκρυά της άρχισε να λέγει.

«Ονομάζομαι Αρετή και μαζί με τη φίλη μου την Καλλιόπη εργαζόμαστε στο νοσοκομείο Παίδων. Πριν από αρκετά χρόνια γνωρίσαμε τον κυρ-Γιάννη τον Κλόουν. Έτσι τον ξέραμε, αυτόν που εσείς αποκαλείτε τρελο -Γιάννη.

Ερχόταν σχεδόν κάθε Κυριακή απόγευμα, φορτωμένος πάντα με παιχνίδια. Τα μοίραζε στα παιδιά και έπαιζε μαζί τους. Τα αγαπούσε όλα αλλά έδειχνε ιδιαίτερη μέριμνα και αγάπη σ' όσα νεογέννητα μεγάλωναν στο νοσοκομείο μόνα τους, επειδή τα είχαν εγκαταλείψει οι γονείς τους.

Τους έφερνε ρούχα, παιχνίδια και όλο και άφηνε και κάποια χρήματα στην εφημερεύουσα νοσοκόμα μη τυχόν χρειαστούν και κάτι άλλο στο διάστημα που εκείνος δεν ερχόταν. Εμείς δεν τον ξέραμε ως τρελό, όπως εσείς. Για μας ήταν ο πιο καλός κλόουν που διασκεδάζε όσο κανείς άλλος τα παιδιά...».

«Αγαπούσε πιο πολύ ένα μικρό παιδάκι που οι γονείς του το εγκατέλειψαν γιατί είχε σύνδρομο Down» συμπλήρωσε η Καλλιόπη. «Βρε Καλλιοπίτσα, πως αυτό το αγγελουδάκι το άφησαν, αναρωτιόταν. Οι καημένοι (οι γονείς) αν ήξεραν ότι το αγγελουδάκι αυτό αποτελούσε γι' αυτούς το εισιτήριο για τον παράδεισο και την αιωνιότητα δεν θα το εγκατέλειπαν. Αφήνεις μωρέ ένα τέτοιο θησαυρό;

Ο Χριστός μας Καλλιοπίτσα μου είπε πως είναι αγάπη. Και η αγάπη ξέρεις εμπεριέχει τη θυσία. Αγάπη χωρίς θυσία είναι σαν τον άδειο τενεκέ, τον ξεγάνωτο που έλεγε και η μανούλα μου. Ο Χριστός Καλλιοπίτσα μου είπε πως όποιος δεν έχει αγάπη θυσιαστική μοιάζει σαν ένα μηδενικό. Αν ξέραμε καλό μου κορίτσι τι θησαυρούς στέλνει στον άνθρωπο συνεχώς ο Θεός για να τον σώσει, θα πετούσαμε τις σκούφιες μας από τη χαρά μας. Να δες, αυτό το αγγελουδάκι είναι ένας τέτοιος θησαυρός...

Θα σου πω μάλιστα ένα μυστικό. Αν βρισκόταν σήμερα μια καλή οικογένεια και το υιοθετούσε, τότε όχι μόνο θα έπαιρνε αμέτρητες ουράνιες ευλογίες αλλά με τη θυσία της αγάπης τους να αγκαλιάσουν ένα λαβωμένο στο σώμα αγγελουδάκι θα το γιάτρευαν. Γιατί ο Τριαδικός Θεός μας είναι φιλεύσπλαχνος και φιλόστοργος»...

Αυτά μου είπε ο κυρ-Γιάννης καθώς κοίταγε το άρρωστο και εγκαταλελειμμένο

παιδάκι που κοιμόταν στο νοσοκομειακό κρεβατάκι του.

«Δεν είναι Καλλιοπίτσα μου περίεργο οι άνθρωποι σήμερα να νοιάζονται περισσότερο για τα ζώακια και σ' αυτά τα παιδάκια να μην δίδουν σημασία. Δεν λέω πως δεν πρέπει να αγαπάμε τα πετεινά και τα ζώα. Και εκείνα πρέπει να τα φροντίζουμε αλλά πόσο μάλλον πρέπει να φροντίζουμε τον πάσχοντα άνθρωπο, που αποτελεί και εικόνα του Θεού. Να γίνουμε καλοί Σαμαρείτες χρειάζεται σήμερα ώστε να δίνουμε και τη ζωή μας όταν παραστεί ανάγκη για την ανακούφιση του άλλου. Μην το ξεχνάτε αυτό, ιδιαίτερα εσείς οι νοσοκόμες που η εργασία σας συνδέεται με τον ανθρώπινο πόνο...

Οί Άγιες ψυχές ζούνε ανάμεσα στους ζωντανούς ανθρώπους...

«Είχα την εντύπωση πως ο κυρ- Γιάννης ήταν θεολόγος -καθηγητής. Αυτό συμπέρανα από τις βαθιές θεολογικές αλλά και απλές αναλύσεις του. Ήξερε όλη την Αγία Γραφή και με παρότρυνε με πίστη να διαβάζω κάθε ημέρα μία- δύο σελίδες από την Αγία Γραφή που ο ίδιος μου χάρισε.

Με συμβούλευε μάλιστα, να γονατίζω καθημερινά μπροστά στην εικόνα της Παναγιάς και να τις περιγράψω με λεπτομέρεια τις χαρές, τις λύπες, τα προβλήματα της ημέρας.

«Καλή μου Καλλιοπίτσα ζήτα από την Παναγίτσα μας να γίνει η πιο καλή σου φίλη και τότε θα δεις να αλλάζουν όλα γύρω σου. Η καλή μας Παναγία, είναι η πιο καλή μάνα, η πιο καλή αδελφή, η πιο καλή φίλη. Μίλα της, σε ακούει...», μου έλεγε.

Όταν χθες βράδυ, τηλεφώνησα στον κύρ-Γιάννη και κάποιος κύριος πού σήκωσε το τηλέφωνο μου είπε πως ο κύρ-Γιάννης πέθανε, και με ενημέρωσε για την κηδεία του, τότε ένοιωσα σαν να έχασα τον πατέρα μου...

Ξαφνικά πετάγεται πάνω ο κυρ- Αναστάσης και ρωτά.

-«Πότε τηλεφώνησες;

-«Χθες το βράδυ γύρω στις οκτώ. Ήθελα να τον ρωτήσω αν αυτή την Κυριακή που έχω βάρδια θα ερχόταν, γιατί δεν σας κρύβω πως τον κυρ-Γιάννη τον εμπιστευόμουν περισσότερο απ' όλους, ακόμη και από τους γονείς μου...

-Μα το σπίτι είναι κλειστό από προχθές, και κλειδιά έχω μόνο εγώ, αναρωτήθηκε ο κυρ -Αναστάσης.

Στράφηκε λοιπόν προς τους υπολοίπους και τους ρώτησε αν κάποιος έχει κλειδιά. Η απάντηση ήταν αρνητική...

-«Μα η φωνή που μου απάντησε έμοιαζε πολύ μ' αυτή του κυρ-Γιάννη. Θεώρησα πως είναι κάποιος συγγενής του. Τώρα όμως, που το λέτε θυμάμαι πως με αποκάλεσε «Καλλιοπίτσα». Έτσι μόνο εκείνος μ' αποκαλούσε! Εκείνη την ώρα όμως με συγκλόνισε η αναγγελία του θανάτου και δεν έδωσα σημασία...

«Τώρα Καλλιοπίτσα θα φροντίζετε μόνες σας τα παιδάκια γιατί ο κυρ-Γιάννης σας πέθανε και δεν θα μπορεί πιά να σας επισκεφθεί ως κλόουν...» μου είπε στό τηλέφωνο!!!

Νόμιζα πως οι οικείοι του γνώριζαν αυτή τη δραστηριότητα του και δεν έδωσα σημασία... Τώρα μαθαίνω πως δεν έχει συγγενείς και δεν ξέρω τι να πω».

Τότε ο παπά -Δημήτρης που παρακολουθούσε αμίλητος στεκόμενος σε διπλανό τραπέζι σηκώθηκε όρθιος και είπε.

-«Μα αυτός είναι Άγιος!!! ».

Άγιος, Άγιος φώναξαν αυθόρμητα όλοι...

-«Σας ακούω τόση ώρα να αφηγείστε όλοι τις περιπέτειες του κοιμηθέντος αδελφού μας Ιωάννη. Όλα αυτά που είπατε για το τρελο- Γιάννη, όπως τον αποκαλείτε είναι θαυμαστά γεγονότα τα οποία χαρακτηρίζουν μόνο τη ζωή των αγίων της Εκκλησίας μας. Έχω την εντύπωση πως δεν επρόκειτο για μια κοινή ομήγυρη κηδείας αλλά για μια γιορτινή ατμόσφαιρα.

Η διαπίστωση της Καλλιόπης ότι τής μίλησε, άν και πεθαμένος, στο τηλέφωνο, με συγκλόνισε και μου έφερε στη μνήμη μου ένα ανάλογο περιστατικό που αναφέρεται στη ζωή του αγίου γέροντα Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτη...».

-Παπά μου, θέλει να μιλήσει και ο Δημητράκης, είπε ο κυρ -Αποστόλης.

-Πες το βρε συ να τ' ακούσουν όλοι, αυτό που μου είπες πριν από λίγο για τον τρελο-Γιάννη...

Ο Δημητράκης ήταν ένα παιδί στα πρώτα χρόνια της εφηβείας. Βάδιζε τα 14 χρόνια και πήγαινε στη Β' τάξη Γυμνασίου. Έμενε με τον μικρότερο κατά τρία χρόνια αδελφό του Πάυλο και τους γονείς του, δύο πολυκατοικίες πιο πέρα, από εκεί που κατοικούσε ο τρελο -Γιάννης. Τον τελευταίο χρόνο σ' αντίθεση με τα άλλα παιδιά της ηλικίας του είχε στραφεί προς τον Θεό...

Οι φίλοι του δεν μπορούσαν να εξηγήσουν αυτή τη μεγάλη στροφή. Αναρωτιόντουσαν τι συνέβη και άλλαξε ο ζωηρός Δημητράκης και πως άφησε τις σκανδαλιές και τις αταξίες και στράφηκε στη μελέτη και τη σωφροσύνη. Ακόμη και οι γονείς του αγνοούσαν την αιτία αυτής της μεταστροφής του.

Στην αρχή μάλιστα πίστευαν πως έχει παρασυρθεί από καμιά αιρετική οργάνωση. Στη συνέχεια όμως διαπίστωσαν πως δεν κρυβόταν τίποτε τέτοιο πίσω από την αλλαγή του γιου τους. Έβλεπαν ακόμη πως από τότε που ο γιος τους εστράφη προς τον Θεό, τα προβλήματα στην οικογένεια τους λιγόστευαν. Σταμάτησαν οι καυγάδες. Οι έπαινοι των δασκάλων στο σχολείο αντικατέστησαν τις διαμαρτυρίες για τις αταξίες...

Η στροφή του Δημητράκη άλλαξε την πορεία της οικογένειας. Οι γονείς του εξεπλάγησαν ακόμη περισσότερο όταν είδαν πως ο γιος τους άρχισε να εκκλησιάζεται κάθε Κυριακή και να διαβάζει την Αγία Γραφή που του χάρισε ο τρελο-Γιάννης. Ο καημένος ο Παναγιώτης, πατέρας του Δημητράκη, που συνήθιζε να επισκέπτεται την Εκκλησία κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα αναστατώθηκε. Συζήτησε το θέμα με την γυναίκα του Πολυξένη.

-«Βρε γυναίκα, μήπως ο Δημήτρης έχει μπλέξει; Πως άλλαξε έτσι; Μήπως είχε καμιά ερωτική απογοήτευση και τον παράτησε καμιά πιτσιρίκα; Φοβάμαι ότι οι παπάδες θα τον χαλάσουν. Άντε που κινδυνεύει να τον πάρουν στο ψιλό και οι φίλοι του και να τον κοροϊδεύουν. Τι λες δεν πρέπει να του μιλήσουμε» έλεγε. Η καημένη Πολυξένη άκουγε το σύζυγό της με προσοχή. Δεν μιλούσε. Όταν έφθασε η ώρα και πήρε το λόγο είπε:

-«Δεν ξέρω Παναγιώτη μου τι να πω. Μπορεί να έχεις δίκαιο. Δεν σου κρύβω πως αυτές οι σκέψεις πέρασαν και από το δικό μου το κεφάλι. Ένα όμως ξέρω. Από τότε που ο Δημήτρης παρουσιάζει αυτή τη συμπεριφορά το σπίτι μας ησύχασε. Οι βαθμοί του στα μαθήματα σημείωσαν κατακόρυφη άνοδο. Οι δάσκαλοι του έχουν να το λένε. Και αυτοί απορούν με το Δημήτρη. Με ρώτησαν μάλιστα αν κάνει ιδιαίτερα μαθήματα... Κοντά στο Δημήτρη παρακινήθηκε και ο μικρός ο Πάυλος.

Ξέχασες Παναγιώτη μου πόσο ανησυχούσαμε όταν παλαιότερα ο Δημήτρης ερχόταν μετά τα μεσάνυχτα. Ξέχασες τότε που βρήκαμε κάτω από το κρεβάτι του

ένα πακέτο τσιγάρα και το περιοδικό με τις άσεμνες φωτογραφίες; Ξέχασες τότε που μας κάλεσαν στην Αστυνομία για να πάρουμε το παιδί μας που το κρατούσαν επειδή έσπασε μαζί με άλλους σε επεισόδια που έγιναν αμέσως μετά το πάρτυ του σχολείου τους; Ξέχασες τους γείτονες μας που μας παραπονιόντουσαν ότι ο Δημήτρης μαζί με τους φίλους του χτυπούν τον τρελο-Γιάννη και τον κοροϊδεύουν;

Άκουσε Παναγιώτη μου, αυτό που διαπιστώνω είναι πως με την αλλαγή του Δημήτρη ησύχασε το κεφαλάκι μου και το σπίτι μου. Τα προβλήματα λιγόστεψαν. Ακόμη και οι καυγάδες μας ως αντρόγυνο μειώθηκαν. Από τι στιγμή που ο Δημήτρης μας έφερε το Θεό στο σπίτι επανήλθε το χαμόγελο και η ευτυχία. Αναρωτιέμαι λοιπόν μήπως εμείς κάναμε λάθος; Μήπως εμείς ευθυνόμαστε που τα παιδιά μας είχαν πάρει τέτοια πορεία;

Παναγιώτη, αντί λοιπόν να φοβόμαστε για τον Δημήτρη θα σου πρότεινα να τον ακολουθήσουμε στην πορεία του. Να αρχίσουμε σαν οικογένεια να πηγαίνουμε στην Εκκλησία. Να εφαρμόσουμε και αυτό που μας έλεγε προχθές ο τρελο-Γιάννης, όταν τον φώναξες να φάμε μαζί...

Να βρούμε δηλαδή έναν καλό πνευματικό και να εξομολογηθούμε. Αυτό εννοούσε ο σαλός, όταν έλεγε ότι η εξομολόγηση είναι η βενζίνη που κινεί τον άνθρωπο προς τον ουρανό. Ακόμη, δεν μας ρωτούσε εάν θέλουμε να ταξιδεύσουμε στον ουρανό και εμείς γελούσαμε και θεωρούσαμε αυτά τρέλες;»

-«Βρε γυναίκα καταλαβαίνω τι λες, αλλά να σκέφτομαι πως θα μας κοροϊδεύουν οι φίλοι μας εάν κάνουμε κάτι τέτοιο;» της λέγει ο Παναγιώτης.

-«Αυτό το σκέφτηκα και εγώ, αλλά σκέφτηκα όμως και κάτι άλλο. Τότε Παναγιώτη που δεν είχαμε να πληρώσουμε τη δόση του στεγαστικού και ζήτησες τη βοήθεια των φίλων μας θυμάσαι πως όλοι μας ξέχασαν; Όλοι εξαφανίστηκαν και έπαψαν ακόμη και να τηλεφωνούν; Πότε μας συμπαραστάθηκαν οι φίλοι μας; Μόνο όταν τους καλούμε για φαγητό στο σπίτι, ή σε καμιά ταβέρνα έρχονται.

Συ δεν μου είπες πως μας κουτσομπολεύουν και κατά βάθος διαπίστωσης πως χάρονταν όταν τους λέγαμε τα προβλήματά μας για τα παιδιά; Θα είχαμε χάσει το σπίτι εάν τότε δεν βρίσκαμε κάτω από την πόρτα μας εκείνο το φάκελο με τις 100.000 δραχμές, για τον οποίο ποτέ δεν μάθαμε μέχρι σήμερα ποιος τον έβαλε αν και υποπτεύομαι ότι ο σαλός κρύβεται πίσω από αυτό το γεγονός;» απάντησε η Πολυξένη.

-«Όχι, όχι το σαλό γυναίκα τον ρώτησα αλλά αρνείται πως έκανε κάτι τέτοιο. Άλλωστε που ήξερε ο σαλός το οικονομικό πρόβλημα μας;»

-«Αυτός όλα τα ξέρει, αφού φέρνει βόλτα όλη τη γειτονιά. Ίσως μας είδε στεναχωρημένους και ρώτησε το Δημήτρη ή τον Παύλο; Μην αποκλείεις τίποτε γιατί τέτοια φακελάκια έχουν πάρει και άλλες οικογένειες εδώ γύρω».

Την Κυριακή που ακολούθησε μετά τη συζήτηση οι γονείς ανακοίνωσαν στον Δημήτρη πως θα πάνε μαζί του στην Εκκλησία. Ξύπνησαν μάλιστα και τον Παύλο, που προτιμούσε τον ύπνο κάθε Κυριακή... Μια μέρα έχουμε για να κοιμόμαστε συνήθιζε να λέγει. Ο Δημήτρης ξαφνιασθηκε στην αρχή και ίσως να θεωρούσε πως θέλουν να τον ελέγχουν. Όταν όμως διαπίστωσε ότι αυτό συνεχιζόταν και πως οι γονείς του απέκτησαν και πνευματικό και άρχισαν να διαβάζουν πνευματικά βιβλία τότε μιλούσε για θαύμα.

Με την παραίνεση λοιπόν του κυρ- Αποστόλη, ο Δημητράκης άρχισε να καταθέτει τη μαρτυρία του. Όλοι είχαν στρέψει την προσοχή τους προς αυτόν. Στο μεταξύ είχε μαζευτεί και άλλος κόσμος από διπλανά τραπέζια.

-«Μια ημέρα, είπε ο Δημητράκης, η μάνα μου με έστειλε να πάω να πάρω στο φούρνο του κυρ-Αποστόλη ψωμί. Καθώς αγόραζα ψωμί έκανα και μια άσχημη πράξη που συνήθιζα να κάνω μαζί και με τους φίλους μου. Να έκλεψα μια σοκολάτα. Ο κυρ-Αποστόλης δεν το κατάλαβε και πίστευα πως δεν με είδε κανείς.

Από την επόμενη ημέρα όμως καθώς έβγαινα από το σπίτι να πάω σχολείο έβρισκα έξω από την πόρτα μας δύο παρόμοιες σοκολάτες, σαν και αυτή που είχα κλέψει. Αυτό συνεχίστηκε για 20 σχεδόν ημέρες. Ρώτησα τη μάνα μου ποιος βάζει τη σοκολάτα και μου είπε πως κάθε πρωί χτυπά το κουδούνι της πολυκατοικίας ο τρελο-Γιάννης.

Αυτός Δημητράκη μου κάνει τέτοιες παλαβομάρες, μου είπε η μάνα μου. Τότε κατάλαβα πως πρέπει ο σαλός να με είδε όταν άρπαξα τη σοκολάτα και θέλει έτσι να με εκδικηθεί. Θα του δείξω εγώ του τρελού που επιδιώκει να με κάνει να νιώθω άσχημα για μια ψωροσοκολάτα που έκλεψα. Έτσι σκεφτόμουν, τότε.

Την άλλη ημέρα βρήκα πάλι τις σοκολάτες, μία για μένα και μία για τον Παύλο τον αδελφό μου μαζί με ένα σημείωμα που έγραφε τις 10 εντολές και είχε υπογραμμισμένη αυτή που λέει «ου κλέψεις».

Θύμωσα πολύ...

Μόλις λοιπόν σχόλασα πήγα αμέσως στην πολυκατοικία του τρελο- Γιάννη και χτύπησα το κουδούνι του. Μου άνοιξε την πόρτα με ένα χαμόγελο και μου είπε.

-«Συγγνώμη Δημητράκη μου. Ξέρω πως ήλθες να μου ρίξεις δύο μπάτσες για τις

σοκολάτες. Μπάτσες εγώ ο χαζός αξίζω. Έλα χτύπα με, όσο πιο δυνατά μπορείς. Βγάλε το θυμό σου».

Τα έχασα και πήγα να φύγω. Φοβήθηκα. Που ήξερε ο τρελός ότι πήγαινα να τον χτυπήσω, αφού δεν το είχα πει σε κανένα. Στην απορία μου αυτή απάντησε αμέσως.

-«Θα αναρωτιέσαι καλό μου παιδί ποιος μου το είπε πως έρχεσαι να με χτυπήσεις. Έτσι δεν είναι;»

Έγνεψα καταφατικά.

-«Να πριν από σένα ήταν εδώ ο Άγιος Δημήτριος , που σε προστατεύει και η Παναγία μας και μου το είπαν. Ξέρεις σ' αγαπούν πολύ και μιλούν συχνά για σένα. Να προχθές με την Ελενίτσα τη συμμαθήτριά σου που τη χαστούκισες όταν διαφωνήσατε, τους στεναχώρησες πολύ και έκλαιγαν εδώ μαζί μου. Δημητράκη μου θα σου πω ένα μεγάλο μυστικό με τον όρο πως όσο βρίσκομαι σ' αυτή τη ζωή δεν θα το πεις πουθενά. Δέχεσαι;».

Ναι, απάντησα ενώ έβλεπα τον τρελο- Γιάννη να λάμπει από χαρά.

-«Ο Χριστός μας Δημητράκη θέλει να έρχεται στο σπίτι σας αλλά όσες φορές ήλθε να σας επισκεφθεί άκουσε καυγάδες και έφυγε λυπημένος. Είπε λοιπόν να σου δώσω να διαβάσεις τις εντολές Του, να τις μάθεις καλά και να τις τηρείς και τότε θα επιστρέψει και θα μένει διαρκώς μαζί σας. Ξέρεις τι σημαίνει να μένεις στο ίδιο σπίτι μ' Αυτόν που Δημιούργησε τον κόσμο; Άντε φύγε τώρα να πας στο σπίτι γιατί η μάνα σου θα ανησυχεί».

Κίνησα να φύγω και ο τρελο-Γιάννης ξεπροβοδίζοντας με μου είπε χαμογελώντας.

-«Βρε Δημητράκη, που πας να φύγεις; Ξέχασες να μου δώσεις τις μπάτσες...»

Έφυγα πετώντας για το σπίτι μου. Μόλις με είδε η μάνα μου με ρώτησε γιατί άργησα και της είπα πως πήγα στον σαλό και του είπα να μην ξαναβάλει σοκολάτες γιατί θα με παχύνει. Μάνα, δώσε μου 30 δραχμές να δώσω στον κυρ-Αποστόλη το φούρναρη γιατί πήρα κάτι και δεν μου έφθασαν τα λεφτά.

Μου τα έδωσε και πήγα τροχάδην και τα έδωσα στον κυρ-Αποστόλη. Εκείνος ξαφνιάστηκε όταν του είπα πως πήρα μια σοκολάτα μαζί με το ψωμί και ξέχασα να του την πληρώσω».

-«Ε! Ξαφνιάστηκα, γιατί σε θεωρούσα αλητόπαιδο βρε Δημητράκη. Και μόλις έκανες αυτή την πράξη είπα πως δεν πρέπει να κατηγορώ κανένα γιατί δεν ξέρεις τι καρδιά κρύβεται πίσω από κάθε άνθρωπο. Από τότε σε συμπάθησα...» πετάχτηκε

και είπε ο φούρναρης.

Το τελευταίο γράμμα τού σαλού...

Τράβηξε τότε στην αγκαλιά του τον Δημήτρη και τον φίλησε ενώ ταυτόχρονα τον χάιδεψε στο κεφάλι. Η μητέρα του Πολυξένη και ο σύζυγος της Παναγιώτης που παρακολουθούσαν τη σκηνή ήταν εμφανώς συγκινημένοι. Η κυρά Πολυξένη τότε πήρε το λόγο και είπε.

«Για μας ο τρελο- Γιάννης αποτέλεσε οικογενειακό στήριγμα. Ήταν αυτός που συνέβαλε ώστε να κάνουμε στροφή προς τον Χριστό. Άλλαξε τη ζωή μας και μας έκανε κοινωνούς του θαύματος της σωτηρίας. Μας έφερε στο σπίτι μας την ευλογία...

Για μένα, τον Παναγιώτη και τα παιδιά μου υπήρξε φίλος και αδελφός. Ως αδέλφια του λοιπόν αποφασίσαμε πριν λίγο να σας προτείνουμε να μαζευτούμε το προσεχές Σάββατο στην ενορία μας, να τελέσουμε το τριήμερο μνημόσυνο και εν συνεχεία να έλθετε στο σπίτι μας να φάμε όλοι μαζί τιμώντας τη μνήμη του».

Η πρόταση της κυρά -Πολυξένης μας βρήκε όλους σύμφωνους. Ο κυρ- Αναστάσης μάλιστα που πήρε αμέσως το λόγο συμπλήρωσε πως θα ήταν καλό αυτή η αυθόρμητη συζήτηση που άνοιξε στην αίθουσα του Κοιμητηρίου να συνεχιστεί. Παρότρυνε κατόπιν τους παρευρισκομένους να καταγράψουν τα βιώματα και τις εμπειρίες τους που αποκόμισαν από τη συναναστροφή που είχαν με τον εκδημήσαντα.

Ο παπά -Δημήτρης εν συνεχεία που βρέθηκε τυχαία στην ομήγυρη απευθύνθηκε στην κυρά -Πολυξένη και είπε:

«Δεν έτυχε να γνωρίζω τον εκδημήσαντα αδελφό Ιωάννη, αυτόν τον σαλό κατά Χριστόν. Ωστόσο, θα σας παρακαλούσα εάν είναι δυνατόν και δεν έχετε αντίρρηση να έρθω στην οικία σας και να παρακολουθήσω την ευλογημένη αυτή εξιστόρηση των θαυμαστών γεγονότων». «Μετά χαράς παπά μου, θα αποτελούσε ιδιαίτερη τιμή για εμάς» είπε ο Παναγιώτης.

Με ανυπομονησία λοιπόν περίμεναν όλοι να έρθει το Σάββατο. Ο κυρ-Αποστόλης ο φούρναρης είχε φροντίσει για τα κόλλυβα και ότι άλλο ήταν απαραίτητο. Είχε ακόμη ενημερώσει τους ιερείς του Ιερού Ναού πως μετά την Θεία Λειτουργία θα τελεσθεί τρισάγιο για τον τρελο-Γιάννη. Περισσότερο όμως από όλους περίμενε την ημέρα αυτή ο κυρ -Αναστάσης.

Είχε άλλωστε κάθε λόγο να περιμένει τη συνάντηση, γιατί την επόμενη ημέρα της

εκδημίας του τρελο -Γιάννη είχε λάβει ένα συστημένο γράμμα. Ξαφνιάστηκε όταν διαπίστωσε πως αποστολέας ήταν ο ίδιος ο τρελο-Γιάννης, ο οποίος είχε φροντίσει να στείλει την παραμονή του θανάτου του το γράμμα.

Ο πάντα περίεργος μπακάλης, ο κυρ-Παντελής, μάταια ikέτευε τον Αναστάση να τον ενημερώσει για το περιεχόμενο της επιστολής. Εκείνος όμως κρατούσε επτασφράγιστο μυστικό το περιεχόμενο και δεν μιλούσε.

«Ε, βρε Αναστάση ξέρω γιατί δεν θέλεις να μου τα πεις. Θα γράφει τίποτε τρέλες ο μακαρίτης ο σαλός και ντρέπεσαι», του έλεγε πλαγίως για να τον αναγκάσει να μιλήσει.

Τελικά ποιός ήταν ο τρελός; Εκείνος, ή εμείς;

«Παντελή, ένα θα σου πω. Μετά την ανάγνωση της επιστολής, αναρωτιέμαι ποιος ήταν τρελός. Εκείνος ή όλοι εμείς; Τα υπόλοιπα θα τα πούμε εν ευθέτω καιρώ, να μην ανησυχείς», είπε ο κυρ-Αναστάσης. Το νέο όμως, της επιστολής μεταφέρθηκε από στόμα σε στόμα σε όλη τη γειτονιά. Και όπως ήταν εύλογο είχε αυξήσει την περιέργεια και το ενδιαφέρον όλων.

Έτσι, το Σάββατο το πρωί ο ιερός ενοριακός ναός είχε τόσο κόσμο που και ο παπάς παραξενεύτηκε. Πρώτη φορά βλέπω να συγκεντρώνονται τόσοι άνθρωποι σε τρισάγιο, ψιθύρισε στον νεωκόρο. Και εκείνος απάντησε:

«Ο σαλός, ο τρελο -Γιάννης πάτερ μου τους μάζεψε». «Μα βλέπω και αρκετούς ξένους. Συγγενείς του μάλλον θα είναι» μονολόγησε καθώς προχωρούσε προς την Αγία Τράπεζα. Ο παπά -Βασίλης υπηρετούσε 28 χρόνια στην ενορία και γνώριζε καλά τους περισσότερους ενορίτες. Ο Δημητράκης που βοηθούσε στο Ιερό Βήμα μαζί με τον αδελφό του Παύλο είπε στον παπά -Βασίλη πως ο κυρ -Αναστάσης τον παρακαλεί -αν και συνηθίζεται- να του επιτρέψει να πει δυο λόγια μετά το τρισάγιο.

«Μετά χαράς, μετά χαράς Δημητράκη μου. Να μιλήσει ο κυρ- Αναστάσης» είπε και έγνεψε καταφατικά κοιτώντας προς το αναλόγιο όπου βρισκόταν ο κυρ -Αναστάσης. Όπως μάλιστα εκμυστηρεύτηκε αργότερα στον κυρ- Αναστάση είχε και αυτός την περιέργεια να μάθει την αιτία που γέμισε σαν να ήταν Κυριακή η Εκκλησία.

Στο τέλος λοιπόν και πριν την απόλυση ο παπά-Βασίλης τέλεσε το τρισάγιο. Όλο το εκκλησίασμα έκλαιγε γοερώς. «Θεέ μου, ανάπαυσον την ψυχή του κεκοιμημένου δούλου σου Ιωάννη...» έψαλλε ο παπά- Βασίλης και έγνεψε στον κυρ-Αναστάση να πλησιάσει και να πάρει το λόγο.

Εκείνος με τη σειρά του στάθηκε δίπλα στην Ωραία Πύλη και είπε:

«Σεβαστέ μου, πατέρα Βασίλειε, θα αναρωτιέσαι το λόγο της ευλογημένης αυτής σύναξης. Θα αναρωτιέσαι γιατί όλη η γειτονιά αλλά και Χριστιανοί εκτός αυτής ήρθαν να τιμήσουν τη μνήμη του αδελφού μας Ιωάννη, γνωστού σ' όλους μας ως τρελο-Γιάννης. Ακόμη και οι καταστηματάρχες άφησαν κλειστά τα καταστήματα για να έρθουν στο ναό από νωρίς το πρωί να λειτουργηθούν και όχι μόνο την ώρα του τρισαγίου, όπως κακώς ορισμένοι συνηθίζουν.

«Σήμερα πατέρα Βασίλειε μαζευτήκαμε εδώ για να τιμήσουμε έναν άγιο, έναν ταπεινό άνθρωπο που ο Κύριος τον ευλόγησε απλόχερα με πνεύμα άγιο. Έναν άνθρωπο σαν και εμάς που κάλυπτε με τη σαλότητα τις αρετές που του προσέφερε ο Χριστός. Ο Ιωάννης υπήρξε ο κατά Χριστόν σαλός που φρόντιζε ημέρα και νύχτα με ανιδιοτέλεια τον πλησίον του. Προσέγγιζε κάθε άνθρωπο με αγάπη. Επέβλεπε στη γειτονιά ως Επίσκοπος και θεματοφύλακας της Ορθοδοξίας μας και επανάφερε με την δήθεν τρέλα του ψυχές στον λησμονημένο σήμερα σχεδόν απ' όλους μας Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό.

Είμαστε πολλοί τυχεροί γιατί αξιωθήκαμε, αν και δεν το αξίζουμε, να γνωρίσουμε και να συναστραφούμε μέσα στην καθημερινότητά μας με έναν άγιο του Θεού. Τα λόγια μου είναι φτωχά για να περιγράψω τη ζωή του αδελφού μας Ιωάννη. Θεωρώ μάλιστα ανάξιο τον εαυτό μου μετά και την ανάγνωση της επιστολής που έλαβα την επόμενη ημέρα και η οποία είχε σταλεί από τον εκδημήσαντα.

Ο Ιωάννης, όπως μού γράφει στην επιστολή του μια εβδομάδα πριν κοιμηθεί, ενημερώθηκε διά θαυμαστού γεγονότος, από τον Τίμιο Πρόδρομο να προετοιμασθεί για την έξοδο του από τον κόσμο τούτο. Δεν είχε κάποια ασθένεια, από ότι γνωρίζω, ούτε είχε καταλάβει κανείς κάτι στη συμπεριφορά του. Αντιθέτως τις τελευταίες ημέρες της ζωής του φρόντισε να αφήσει μια σημαντική παρακαταθήκη για τη γειτονιά μας. Φρόντισε για όλους μας.

Στην επιστολή του ο Ιωάννης δίδει συμβουλές και παραινέσεις ονομαστικά στον καθένα μας τονίζοντας πως πρέπει να αγκιστρωθούμε στον Χριστό μας και να εντρυφήσουμε στη δικαιοσύνη του Θεού. Θα σας τη διαβάσω αναλυτικά», είπε ο κυρ-Αναστάσης και τράβηξε από το σακάκι του την επιστολή. Όμως, βούρκωσε και δεν μπορούσε να μιλήσει. Μαζί του, βούρκωσαν όλοι.

Τότε ο παπά -Βασίλης παρενέβη και είπε.

«Αγαπητοί μου Χριστιανοί. Για πάνω από σαράντα χρόνια γνώριζα τον εκδημήσαντα. Όμως, πιθανόν λόγω της αμαρτίας μου δεν κατάφερα να διαγνώσω την αγιότητα του Ιωάννη. Ακούγοντας πριν λίγο τον κυρ -Αναστάση άρχισαν να ξετυλίγονται μέσα μου ορισμένα γεγονότα με πρωταγωνιστή τον τρελο- Γιάννη. Τώρα συνειδητοποιώ τούτα και τα εκλαμβάνω ως θαυμαστές πράξεις...

Ενθυμούμαι πως μια Κυριακή ξημερώματα που άνοιξα τον ναό βρήκα τον τρελο- Γιάννη γονατιστό μπροστά στην εικόνα του Χριστού...

«Πως μπήκες μέσα βρε τρελέ»; Τον ρώτησα. «Να παπά μου χθες στον Εσπερινό ξεχάστηκα και ο νεωκόρος με έκλεισε μέσα».

«Και τι μονολογούσες βρε μπροστά στην εικόνα του Χριστού»; του είπα «Τραγουδούσα παπά μου για να περάσει η ώρα» απάντησε.

«Να είσαι πιο προσεχτικός γιατί την άλλη φορά θα φωνάξω την αστυνομία. Δεν σας κρύβω πως τον επέπληξα αυστηρά. «Θεέ μου συγχώρα με» είπε ο παπα -Βασίλης. Τώρα καταλαβαίνω γιατί το πρόσωπό του έλαμπε σαν τον ήλιο. Εκείνος πήρε τη θέση του δίπλα στην κεντρική είσοδο του ναού, όπως συνήθιζε και ζητιάνευε.

Ζητιάνευε γιά να δίνει στους άλλους...

Πτωχοί καί άνεργοι ζητούν καθημερινά βοήθεια, αλλά κανείς δέν ξέρει τί διαμάντια καί αγιότητες μπορεί να κρύβονται πίσω από κάθε επαίτη πού συναντούμε...

Εν συνεχεία αναφέρθηκε στο περιστατικό με τα χρήματα που μάζευε από την επαιτεία και τα έριχνε στο παγκάρι, το οποίο αναλυτικά περιγράψαμε στις πρώτες σελίδες. Έχω πολλά να σας πω, Χριστιανοί μου, γιατί τώρα πιστεύω πως λύθηκε ο γρίφος και ευχαριστώ γι' αυτό τον κυρ -Αναστάση. Θα σας περιγράψω μόνο ένα περιστατικό και θα δώσω το λόγο στον κυρ -Αναστάση.

«Ένα απόγευμα ο τρελο -Γιάννης είχε σταθεί μπροστά στην εικόνα της Παναγιάς.

Ήμουν στο γραφείο. Τον άκουγα που μιλούσε και άκουγα χωρίς να βλέπω πως είχε στήσει διάλογο με μια γυναίκα. Δεν έδωσα σημασία. Όταν βγήκα από το γραφείο είδα μόνο τον τρελο -Γιάννη αλλά δεν υπήρχε άλλος στο ναό. Ο νεωκόρος έλειπε σε εξωτερική εργασία. Ο τρελο-Γιάννης με πλησίασε και αφού έκανε όπως συνήθιζε μια εδαφιαία μετάνοια μου είπε:

«Παπά μου, να πας στην κυρά -Σταμάτα μετά τον Εσπερινό. Σε περιμένει να την κοινωνήσεις γιατί είναι λίγα τα ψωμιά της και ίσως δεν τη βγάλει τη νύχτα». Και που το ξέρεις βρε εσύ; του είπα.

«Μου το είπε μια γυναίκα πριν από λίγο», απάντησε ο τρελο -Γιάννης. Και γιατί βρε δεν ήρθε να το πει σε μένα; «Να θα με πέρασε για τον νεωκόρο» είπε και έφυγε γρήγορα. Από το γραφείο μου βλέπω στην είσοδο και δεν είδα να περνά καμιά γυναίκα. Αλλά και πάλι τότε δεν έδωσα σημασία...

Μετά τον Εσπερινό πήγα στο σπίτι της Σταμάτας. Η κόρη της μόλις με είδε ξεπλάγην, αφού είχε σκοπό όπως μου είπε να με ειδοποιήσει την επόμενη ημέρα για να κοινωνήσει η μάνα της για να μην με κουβαλά βραδιάτικα. Μπήκα στο δωμάτιο της κυράς -Σταμάτας και την κοινωνήσα. Με ευχαρίστησε και μου κράτησε για λίγο το χέρι λέγοντάς μου με βαριά ανάσα.

«Παπά μου να φροντίζεις την κόρη μου και τα εγγόνια μου». Η κόρη της ήταν διαζευγμένη και μεγάλωνε μόνη της τα δύο παιδιά. Φεύγοντας με ρώτησε ποιος με ενημέρωσε. Της απάντησα πως η γυναίκα που έστειλε το είπε στον τρελο -Γιάννη. Φάνηκε να απόρησε.

Το βράδυ, δύο ώρες μετά τη Θεία Κοινωνία, λίγο πριν τις 10 η κυρά Σταμάτα εξεδήμησε προς Κύριον. Κοντά της τη στιγμή εκείνη ήταν η κόρη της, οι δύο εγγονές της και ο τρελο -Γιάννης, ο οποίος διάβαζε ψαλμούς από το Ψαλτήριο. Αυτά μου τα είπε η κόρη της μακαρίτισσας Σταμάτας, η οποία βρίσκεται εδώ, και μπορεί να το επιβεβαιώσει.

Τότε αυθόρμητα πετάχθηκε η Μαρία, έτσι έλεγαν την κόρη της μακαρίτισσας Σταμάτας και είπε. Να πεις παπά -Βασίλη και για το φάκελο με τα χρήματα που νόμιζα πως άφησες εσύ και σε ευχαρίστησα. Ναι, λέει ο παπά-Βασίλης. Η Μαρία βρήκε σε μια καρέκλα μέσα στο δωμάτιο ένα φάκελο με 100.000 δρχ.. Νόμιζε πως τον ξέχασα και ήρθε να μου τον δώσει. Όμως, δεν γνώριζα τίποτε.

«Μα πάτερ μου εσείς και ο τρελο-Γιάννης είσατε οι μόνοι που μπήκατε στο σπίτι μας. Ο τρελό-Γιάννης όταν τον ρώτησα είπε πως τον έστειλε η Παναγία για τα έξοδα της κηδείας, επειδή είσαι φτωχή. Τα κάνει αυτά η Παναγία, έλεγε. Δεν τον πήρα σοβαρά και πίστευα πως εσείς τον βάλατε και θέλατε να το κρύψετε» είπε η

Μαρία. «Όχι παιδί μου θα σου το 'λεγα» είπε ο παπά -Βασίλης.

Η συγκίνηση όλων ήταν εμφανής από το άκουσμα των θαυμαστών αυτών γεγονότων. Ο κυρ- Αναστάσης άνοιξε την επιστολή και κάλεσε κοντά έναν νεαρό, τον Κωνσταντίνο, ζητώντας του να κάτσει δίπλα του. Ο Κωνσταντίνος θεωρείτο το «απόβλητο» της γειτονιάς για πολλά χρόνια. Τα τελευταία δύο χρόνια όμως υπήρξε μια μεγάλη μεταστροφή και τώρα ετοιμαζόταν να νυμφευθεί την Κατερίνα, την φοιτήτρια αλλά συναντούσε την αντίδραση των γονέων της.

Και με το δίκιο τους οι άνθρωποι αντιδρούσαν, αφού ο Κωνσταντίνος ήταν για πολύ καιρό παγιδευμένος στα δίκτυα της φοβερής μάστιγας της εποχής της μεγάλης ασθένειας της ομοφυλοφιλίας...

Η Ανάσταση ενός ζωντανού - νεκρού, ομοφυλόφιλου...

Ο Κωνσταντίνος, που συνήθιζε να κάθεται στις τελευταίες πάντα θέσεις του Ναού με εμφανή αρχικά δισταγμό σηκώθηκε και πήγε κοντά στον κυρ- Αναστάση. Καθώς διάβαινε προς τον άμβωνα παρατήρησε το πόσο περίεργα τον κοιτούσαν όλοι. Είδε στα μάτια των παρευρισκομένων να καθρεφτίζεται μία αόριστη απορία. Και εκείνος απορούσε γιατί ο κυρ-Αναστάσης κάλεσε μόνο αυτόν να παρευρεθεί δίπλα του, την ώρα της ανάγνωσης της επιστολής.

Κάτι όμως ασυνήθιστο τον παρακίνησε, και αφού έριξε μία κλεφτή ματιά στην αγαπημένη του Κατερίνα, παρακάλεσε τον κυρ -Αναστάση να πει δυό λόγια στη μνήμη του τρελο- Γιάννη. Ο κυρ -Αναστάσης θέλησε να διαβάσει πρώτα την επιστολή και μετά να του δώσει το λόγο. Τότε ο παπα-Βασίλης παρενέβη στη συζήτηση και είπε: «Άσε το παιδί να μιλήσει Αναστάση».

Ο Κωνσταντίνος τότε με χαμηλωμένο το πρόσωπο πήγε μπροστά στο μικρόφωνο.

«Θεωρώ και εκλαμβάνω τον εαυτό μου ως το χειρότερο μίasma που υπήρξε ποτέ στην ανθρωπότητα. Ξέρω ακόμη πως ως «μίasma» της κοινωνίας με αντιμετωπίζετε όλοι λόγω της αμαρτωλής πρώην δραστηριότητάς μου. Έχετε απόλυτα δίκαιο.

Έτσι μου αξίζει να με αντιμετωπίζετε γιατί με τη ζωή που έκανα, όχι μόνο έβλαπτα τον εαυτό μου αλλά και τους πλησίον μου, εσάς δηλαδή αλλά και όλους αυτούς που έπιανα στα δίκτυα της ανομίας...

Παίρνω λοιπόν ως ευκαιρία τη δυνατότητα αυτή που μου έδωσε ο κυρ-Αναστάσης για να ζητήσω από τον καθένα προσωπικά να με συγχωρήσετε. Δεν αξίζω βέβαια ούτε καν τη συγνώμη γιατί σας έβλαψα όσο δεν μπορείτε να φανταστείτε. Έβλαψα

την πόλη μας, τη συνοικία, τη γειτονιά μας.

Έβλαψα φίλους και γνωστούς μου, γονείς και συγγενείς γιατί μετέφερα με τη βιοτή μου, το βούρκο της ακολασίας στην καθημερινότητά σας....

Στην κατρακύλα μου αυτή που είχα πάρει, έδωσε τέλος οριστικό ο τρελο-Γιάννης. Οι προσευχές του σαλού με έβγαλαν από την παγίδα όχι ενός δαιμονίου αλλά ολάκερης λεγεώνας που είχαν φωλιάσει μέσα μου.

Ήμουν για σχεδόν 10 χρόνια τραβεστί.

Πίστευα τότε ότι η ευτυχία βρίσκεται στην εφήμερη απόλαυση που προκαλεί η σαρκική επαφή. Ντυνόμουν προκλητικά, οργιζόμουν με τους ανθρώπους. Αντιμετώπιζα τη ζωή ως ένα δοχείο ηδονής, το οποίο θα έπρεπε καθημερινά να φροντίζω να γεμίζω. Έζησα το βούρκο της κολάσεως, όσο δεν μπορείτε να φανταστεί ο ανθρώπινος νους.

Συνήθιζα λοιπόν σε τακτά διαστήματα να αλλάζω κατοικία, αφού με το δίκιο της η κοινωνία με εκλάμβανε ως απόβλητο. Και αυτό στην ουσία ήμουν. Οι τσακωμοί, οι βρισιές και οι απογοητεύσεις πίστευα ότι ήταν η καλύτερη άμυνα στην παθιασμένη κατά κυριολεξία μανία μου να ακολουθήσω κάτι που διέφερε από το κοινωνικά πρόπον, από τα ιδανικά και τις αξίες του ευαγγελίου.

Θεωρούσα τότε ως ανθρώπινο δικαίωμα την ασθένεια μου και είχα την ψευδαίσθηση πως ήταν πέρα ως πέρα φυσιολογικό. Κάτι που είθισται σήμερα κάποιοι ακόμη και ανώτατοι άρχοντες να διαφημίζουν ως δήθεν διαφορετικότητα.

Δεν υπήρξε λοιπόν αστυνομικό τμήμα στην Αθήνα που να μην με γνωρίζει. Δεν υπήρξε δικαστήριο που να μην ήμουν «πελάτης» του είτε ως κατηγορούμενος επειδή πρόσβαλα τα χρηστά ήθη είτε ως μάρτυρας κατηγορίας η υπεράσπισης σε διάφορες παρόμοιες υποθέσεις.

Είχα την ψευδαίσθηση πως με την όλη ανήθικη δραστηριότητά μου υπηρετούσα μία σιωπηλή επανάσταση κοινωνικής αποδοχής της ομοφυλοφιλίας.

Κυνηγημένος έφθασα και στη γειτονιά σας και παρουσιάστηκα στην καλή και φτωχή γερόντισσα την κυρά Χρυσούλα προκειμένου να ζητήσω την γκαρσονιέρα που νοίκιαζε. Εκεί συνάντησα για πρώτη φορά τον τρελο- Γιάννη, ο οποίος είχε φέρει ψωμί στην σχεδόν άπορη γιαγιούλα.

Η κυρά Χρυσούλα σε αντίθεση με άλλους ενοικιαστές δεν με ρώτησε πολλά πράγματα. Απλώς μου είπε πως οι 30.000 δρχ. που ζητούσε για ενοίκιο, ήταν και τα μόνα χρήματά της για να τα φέρει βόλτα και με παρακάλεσε να μην τα καθυστερώ γιατί μ' αυτά πληρώνει τη ΔΕΗ, το νερό και τα κοινόχρηστα και

αγοράζει τα απαραίτητα προς το ζην.

«Αχ καλέ μου Κωνσταντίνε ο Θεός σε έστειλε. Τρεις μήνες έχω ξενοίκιαστο το σπίτι και ζω με τη βοήθεια του φούρναρη του κυρ-Αποστόλη και του μπακάλη του κυρ-Παντελή που μου στέλνουν ψωμί και τρόφιμα μ' αυτόν τον σαλό» είπε δείχνοντάς μου τον τρελο-Γιάννη.

«Μα ποτέ δεν έστειλα ψωμί κυρά Χρυσούλα, αφού δεν ήξερα για την κατάστασή σου» γύρισε τότε αυθόρμητα και της είπε ο κυρ-Αποστόλης. «Ούτε εγώ έστειλα ποτέ τρόφιμα», συμπλήρωσε ο κυρ-Παντελής. Μα έτσι μου έλεγε ο τρελο-Γιάννης είπε εμφανώς απορημένη η κυρά Χρυσούλα.

Μετά την μικρή αυτή «ευχάριστη» παρέμβαση ο Κωνσταντίνος συνέχισε...

«Συνήθιζε ο τρελο- Γιάννης να μην αποκαλύπτει τις πράξεις του. Σε εσένα κυρά Χρυσούλα μου, έφερνε φαγητό, σε εμένα όμως έφερε τον ίδιο το Θεό». Τα μάτια του Κωνσταντίνου βούρκωσαν και δάκρυα άρχισαν να τρέχουν. Μαζί του έκλαιγαν όλοι. Πήρε μία βαθιά ανάσα και είπε:

«Μετά τρεις ημέρες μετακόμισα στην γκαρσονιέρα. Ο τρελο- Γιάννης με βοήθησε να μεταφέρω τα πράγματα. Μάλιστα όταν ο μεταφορέας άφησε κάποιο υπονοούμενο εξ αφορμής της συμπεριφοράς και του τρόπου ομιλίας μου ο τρελο-Γιάννης τον αποστόμωσε λέγοντάς του πως δεν έχει δικαίωμα να σχολιάζει κάποιος που συστηματικά ζούσε στη μοιχεία και συμπεριφερόταν βάνουσα στα δύο παιδιά του...

Ο μεταφορέας σάστισε, και σταμάτησε τότε να ειρωνεύεται. Πίστεψα πως θα ήταν γνωστοί αλλά απόρησα όταν φεύγοντας στράφηκε στον τρελο-Γιάννη και του είπε:

«Εσύ τι είσαι, μάγος;» Ναι, Γιώργο έχω «μαγευτεί» από την αγάπη του Χριστού μας, απάντησε ο σαλός. Ζήτησε μάλιστα από τον μεταφορέα να πάψει να στεναχωράει τον Χριστό που παρ' όλη τη συμπεριφορά του γιάτρεψε την κόρη του Θεοδώρα από σοβαρότατη ασθένεια. Με σκυμμένο το κεφάλι ο Γιώργος τότε έφυγε...

Είναι ο κύριος που κάθεται εκεί, μαζί με τη γυναίκα του και μπορεί να επιβεβαιώσει το συμβάν. Μου έκανε εντύπωση ο διάλογος αλλά τότε τον λογάρισα ως τρέλες του σαλού.

Το βράδυ λοιπόν της ίδιας ημέρας ντύθηκα με γυναικεία ενδύματα κατά τη συνήθειά μου και πήγα σε γνωστό στέκι των τραβεστί στην λεωφόρο Συγγρού. Φανταστείτε την έκπληξή μου όταν είδα τον τρελο- Γιάννη να με κοιτά από την

απέναντι γωνιά του τετραγώνου. Από τη σκέψη μου πέρασε πως επεδίωκε ερωτική συντροφιά. Αλλά πως άραγε με βρήκε; Με παρακολούθησε ο σαλός και τώρα θα τα πει στη κυρά Χρυσούλα, σκέφθηκα... Αχ πάλι θα αναζητώ σπίτι.

Καθώς σκεφτόμουν όλα αυτά σταμάτησε ένας υποψήφιος πελάτης μπροστά μου. Σαν ελατήριο τότε σηκώνεται ο τρελός και αρχίζει να φωνάζει.

«Αυτός έχει AIDS, είναι άρρωστος και θα σας κολλήσει. Φύγετε -φύγετε». Αιφνιδιάστηκα από την αλλοπρόσαλλη αυτή συμπεριφορά ενός ανθρώπου που ούτε καν γνώριζα. Βέβαια ο υποψήφιος πελάτης έφυγε. Άρχισα τότε να βρίζω τον τρελο-Γιάννη. Με έπιασε μία υστερία... Αυτό συνεχίστηκε σχεδόν για ένα μήνα. Δεν μπόρεσα να καταλάβω ως σήμερα πως ανακάλυπτε τα παράνομα στέκια. Ένα βράδυ, τον βάρεσα μάλιστα πολύ άσχημα...

Φανταστείτε όμως την έκπληξή μου, όταν κάθε βράδυ που γύριζα στο σπίτι έβρισκα ένα φάκελο με σχεδόν τα διπλά χρήματα απ' αυτά που συνήθιζα να εισπράττω από την βρώμικη αυτή δραστηριότητά μου και απέξω έγραφε:

«Ευλογία για τον δούλο του Χριστού, Κωνσταντίνο...». Δεν ήξερα τότε τι να υποθέσω με όλα αυτά τα περίεργα που ζούσα. Τα απογεύματα που συνήθιζα να βγαίνω από το σπίτι και έβλεπα τον τρελο-Γιάννη θύμωνα. Εκείνος όμως έλεγε.

«Κωνσταντίνε μου πάψε να στεναχωρείς τον Χριστό και την Παναγιά μας που κλαίνε αδιάκοπα για σένα». Σκεπτόμουν ακόμη και να φύγω από το σπίτι, αλλά κάτι με κρατούσε εκεί. «Ρε μήπως σε ερωτεύτηκε και συμπεριφέρεται έτσι αλλόκοτά» μου έλεγαν οι άλλοι τραβεστί. «Όχι, δεν δείχνει τέτοιες διαθέσεις» απαντούσα.

Για να μην τα πολυλογώ, αποφάσισα να προσκαλέσω τον τρελο-Γιάννη στο σπίτι προκειμένου να δώσω ένα τέλος σ' όλα αυτά. Νόμιζα πως κάποιος τον βάζει επίτηδες για να με τρελάνει. Στην πρόσκλησή μου ο τρελο-Γιάννης παρά το γεγονός ότι επανειλημμένως τον είχα προπηλακίσει ανταποκρίθηκε θετικά. Δεν ξέρω τι με έπιασε εκείνη την ημέρα και καθάρισα το σπίτι, μαγείρεψα κάτι πρόχειρο και το έριξα στο διάβασμα. Ξεφύλλιζα ένα περιοδικό ποικίλης ύλης και κέντρισε την προσοχή μου ένα δημοσίευμα για κάποιο γέροντα ονόματι Πορφύριο που υπηρέτησε σε παρεκκλήσιο νοσοκομείου στην Ομόνοια...

Δεν πρόλαβα να το διαβάσω όταν άκουσα τον τρελο-Γιάννη να χτυπά την πόρτα. Μόλις του άνοιξα μου είπε:

«Ευλογημένος να είσαι Κωνσταντίνε μου στο νυν αιώνα και στον μέλλοντα». Πρώτη φορά άκουγα αυτόν τον χαιρετισμό, αλλά και για πρώτη φορά άκουσα το

δαιμόνιο να μιλά από μέσα μου.

«Ήρθες και εδώ στο σπίτι μου τρελέ να με εκδιώξεις; Δεν είμαι μόνος, αλλά έχω συντροφιά και άλλους 365 φίλους μου δαίμονες. Δεν πρόκειται να φύγω. Φύγε εσύ γιατί θα σε σκοτώσω».

Ο τρελο- Γιάννης τότε ύψωσε μπροστά μου ένα σταυρό και είπε.

«Στο όνομα της Αγίας και ομοουσίου Τριάδος...» Δεν άκουσα τίποτε άλλο γιατί λιποθύμησα. Όταν συνήλθα αντίκρυσά τον σαλό να μου χαμογελάει. Ένιωθα μία χαρά που βρισκόταν εκεί, αλλά δεν ήξερα την αιτία.

«Σου έφερα ένα δώρο Κωνσταντίνε μου. Είναι το Ψαλτήριο, ένα βιβλίο που έγραψε ο βασιλιάς και Προφήτης Δαβίδ». Τι έγινε, τι συνέβη; Ρώτησα.

«Κωνσταντίνε μου, έχεις μεγάλη ευλογία. Ο Χριστός σε επέλεξε. Σε ετοιμάζει για μεγάλους άθλους. Όμως, θα πρέπει να δώσεις μεγάλο αγώνα, γιατί αυτό που έχεις μέσα σου δεν πρόκειται να φύγει εύκολα». Εάν βλέπατε τη λάμψη στο πρόσωπο του τρελο -Γιάννη θα κατανοούσατε το φόβο μου. Θεωρούσα αηδίες τα περί δαιμονίων. Πίστευα ότι αποτελούν σκαρίφημα των παπάδων και της θρησκείας για να φοβίζουν τον κόσμο και να απομυζούν εύκολα χρήματα, να περνούν καλά, να πλουτίζουν και άλλα τέτοια συναφή. Και να τώρα που υπήρξα μάρτυρας της φθονερής για τον άνθρωπο δράσης τους...

Ο τρελο-Γιάννης από τότε έγινε αδελφός και φίλος. Το ίδιο βράδυ μάζεψα όλα τα γυναικεία ρούχα και τα παπούτσια και τα καλλυντικά και τα πέταξα στα σκουπίδια. Την επόμενη ημέρα άλλαξα το τηλέφωνό μου. Με τη βοήθεια του σαλού μάλιστα έπιασα δουλειά σε λογιστήριο μίας μεγάλης εταιρίας. Ο ιδιοκτήτης της εταιρίας ήταν φίλος του τρελο-Γιάννη. Με προσέλαβε με ικανοποιητικό μισθό.

Ταυτόχρονα, σχεδόν καθημερινά, με τον τρελο-Γιάννη πηγαίναμε σε ένα ναό ψηλά στον Υμηττό και ο ιερέας διάβαζε τις ευχές του Μεγάλου Βασιλείου (εξορκισμούς), ενώ ο τρελο- Γιάννης διάβαζε ψαλμούς. Δεν μπορώ να σας περιγράψω τι έζησα.

Αυτό που μπορώ τώρα να βροντοφωνάξω από την εμπειρία αυτή είναι πως η ομοφυλοφιλία και εν γένει η πορνεία, δεν είναι διαφορετικότητα ούτε ασθένεια, είναι ένα φοβερό δαιμόνιο, που εξοργίζει τον Θεό τόν Παντοκράτορα.

Αυτό επίσης που θέλω να σας πω είναι πως η Αγία μας Εκκλησία έχει τα κατάλληλα όπλα για να εξολοθρεύει ολοσχερώς όλα αυτά που σήμερα η εκσυγχρονισμένη κοινωνία μας θεωρεί όπως και εγώ πίστευα κάποτε ότι είναι βλακείες.

Οι προσευχές του αγίου της γειτονιάς μας με γλύτωσαν. Άλλαξε τη ζωή μου ολάκερη η γνωριμία μαζί του. Αυτά που έζησα τα τελευταία πέντε χρόνια στην ευλογημένη αυτή γειτονιά συνθέτουν ένα αληθινό θαύμα του Τριαδικού και μόνου αληθινού Θεού. Ξέφυγα μέσα από μία πραγματική κόλαση και ζω μέσα σ' έναν κόσμο που ούτε στα καλύτερα όνειρά μου δεν είχα ζήσει...

Με τη συνεχή συμπαράσταση του Αγίου αυτού ανθρώπου, που κάθε άλλο παρά τρελός ήταν, κατανόησα το λάθος, συνειδητοποίησα πράγματα και καταστάσεις που αποτελούν τα θεμέλια της κοινωνίας μας, γνώρισα την αγάπη του Χριστού. Λειτουργούσα ως εθισμένος σε τοξικές ουσίες, δεν ξεχώριζα από τους τοξικομανείς, ζούσα έναν εφιάλτη, στον οποίο έδωσε τέλος ο τρελο -Γιάννης ο υπέροχος αυτός άγιος του Θεού.

Δεν θέλω άλλο να σας κουράσω με την ιστορία μου. Άλλωστε, καταγράφω όπως πρότεινε ο κυρ-Αναστάσης όλη την ιστορία μου με λεπτομέρειες. Ζητώ συγγνώμη και από εσάς και από τα πάμπολλα θύματα που παρέσυρα στα δίκτυα της ανομίας, όπου ήμουν παγιδευμένος.

Ζητώ συγγνώμη και από την αγαπημένη μου Κατερίνα, η οποία άνοιξε την αγκαλιά της στον πιο αμαρτωλό όλη της οικουμένης, έκλεισε τα αυτιά της στα δυσμενή σχόλια και τις δίκαιες κριτικές, και δέχτηκε την πρότασή μου να προχωρήσουμε σε γάμο. Δέχτηκε να ζήσει με ένα μηδενικό, με ένα απόβλητο, ένα μωρό. Και στον επικείμενο γάμο μας είχε επενδύσει με δάκρυα και προσευχές, ο άγιος τούτος άνθρωπος, ο τρελο -Γιάννης.

Τα τελευταία λόγια του Κωνσταντίνου χάθηκαν μέσα στους λυγμούς του. Μαζί του έκλαιγε ο παπά Βασίλης που έτρεξε και τον αγκάλιασε, αλλά και όλοι οι παρευρισκόμενοι.

«Σκέφτομαι παπά-Βασίλη να φύγω από τη γειτονιά όχι για μένα αλλά για την Κατερίνα» ψέλλισε ο Κωνσταντίνος με δυσκολία.

Τότε ο παπά-Βασίλης πήρε το λόγο και είπε:

«Αγαπητοί μου ο Κωνσταντίνος εξεδήλωσε την επιθυμία να φύγει από τη γειτονιά μας. Τι λέτε; Θα αφήσουμε μια ζωντανή μαρτυρία ενός θαύματος του εκλιπόντος

αδελφού μας Ιωάννη, τον Κωνσταντίνο μας αλλά και την Κατερίνα μας να φύγουν;»
Όχι, Όχι. φώναξαν όλοι...

Σημείωση: Έπειτα από παράκληση πολλών αναγνωστών προβαίνουμε σε μία ακόμη προδημοσίευση κειμένου από το υπό έκδοση βιβλίο για τη ζωή του τρελο-Γιάννη. Τα έσοδα που θα προκύψουν από τη διάθεση θα διατεθούν εξ' ολοκλήρου για την ανέγερση του ιερού ναού Αγίου Χαραλάμπους στο Βαλάρι της Ευρυτανίας.

orthodoxia.gr